

INNLEDNING TIL DEBATT MED WILLOCH I SAMFUNNSHUSET

Hovedspørsmålene ved dette valget er:

- Hvordan sikre sysselsettingen -
- Hvordan forsvare velferdssamfunnet
- Hvordan bidra til å trygge freden

For et halvt århundre siden var arbeiderbevegelsens parole: Hele folket i arbeid! Det målet ble nådd, men ikke varig sikret. For det vi trodde hørte fortiden til -

2.

massearbeidsledighetens trusel - finner vi igjen utenfor landets grenser. De fleste land har gitt opp målet om full sysselsetting. Vår parole er: Arbeid for alle!

I 1970-årene skapte vi en kvart million nye arbeidsplasser, og storparten gikk til kvinner. Arbeid sikrer grunnlaget for velferden. Svikter sysselsettingen, rammes de svake, de eldre, de unge, kvinnene og utkantene sterkest.

Det høye økonomiske og sosiale nivå vi har, er det bare den siste generasjonen som har opplevd. Vi har økt våre egne muligheter til å skape ved å mobilisere de mange til innsats. Ved å bryte ned klasseskiller og gi hvert enkelt menneske større selvtillit, kunnskaper, frimodighet

og pågangsmot, har vi frigjort krefter i det norske folk. Å mobilisere de kreftene, er nå hovedoppgaven.

Høyre og de andre borgerlige partier forsøker hele tiden å isolere Norges situasjon fra resten av verden. Det er lett å forstå. For vårt samfunn er et særsyn. Sannheten er at vår politikk har vært vellykket. Vi har gjennomført det vi lovet velgerne ved inngangen til dette året:

Vekst og vern.

Arbeiderpartiets politikk gjennom 70-årene har gitt oss resultater vi som nasjon kan være stolte over:

- vi har unngått arbeidsledighet
- vi har hatt en betydelig økning i vår livsstandard, vår sosiale og økonomiske velstand
- vi har hatt en god vekst i landet, - selv uten oljen, bedre enn de fleste nasjoner vi sammenlikner oss med
- vår vekst i 1981 var den høyeste i Nord-Europa

Arbeid for alle er forsvar for velferdsstaten. Men den kan undergraves ved å skjære ned offentlige inntekter slik at omfanget av offentlige ytelser må ned.

Konservative økonomiske teorier finner også feste i vårt land - eksempelvis under etiketten "dynamisk

skattepolitikk". I England lovet Thatcher at folks tiltakslust skulle tilta og vekstevnen gjenreises gjennom skattelettelse. I England synker nå nasjonalproduktet. Millioner går arbeidsledige. Industriproduksjonen har falt drastisk.

Vårt andre hovedmål er å forsvare, utbygge og utdype den velferdsstaten som er bygget opp. For å oppnå dette, kreves mye av oss alle. Av vilje, av handlekraft, av solidaritet. Lettvinte løfter om skattelettelse fører ikke fram. Da må ytelser kuttes ned.

Vi er på verdens velferdstopp. Det bygger på høy produksjon, høyt fellesforbruk og rettferdig fordeling. Krisen i

verdensøkonomien gjør fordelingsoppgavene viktigere - og vanskeligere. Arbeiderpartiet vil ikke svekke evnen til å løse fellesoppgavene. Og vi vil fortsette utviklingen mot en mer rettferdig fordeling av goder og byrder.

Det er ikke mindre bruk for Arbeiderpartiets budskap i trange tider. Tvert om: Tiden stiller større krav til solidaritet og felles ansvar.

Arbeidet for fred er grunnleggende. Mislykkes vi der, kan det være det samme med alt annet. Arbeiderpartiet går til valg på et bredt program for sikkerhet, nedrustning og avspenning. Vi vil arbeide for en atomfri sone i nordisk område. Vi går mot produksjon og utplassering

Høyres forsøk på å mistenkeliggjøre Arbeiderpartiets motiver vil ikke stoppe oss. Vi vet at fortsatt opprustning ikke gir mening. Vi vet at det norske folk har et sterkt ønske om reell nedrustning. Det er bred støtte for en atomvåpenfri sone i vårt område.

Vi er i valgkampens siste uke. Det er tid for oppsummering. Det skal velges ledelse for landet. Hvilke regjeringsalternativer har så velgerne?

På den ene siden står Arbeiderpartiet. Vi legger fram et sterkt politisk regnskap og et klart program. Alt er tallfestet i langtidsbudsjettet. På den andre siden står borgerlige partier - med tre programmer som spriker i alle retninger.

De forsøkte å skape inntrykk av en slags enhet gjennom fellesmerknader til Arbeiderpartiregjeringens langtidsprogram. De gikk i korthet ut på lavere skatter og større utgifter til gode formål. Altså mindre inn og mere ut.

På vesentlige punkter vil de borgerlige partier føre motstridende politikk. Der de har felles punkter kan ikke politikken føres slik de har sagt, fordi den ikke henger sammen. En kan ikke få større offentlig innsats med mindre offentlige inntekter. Opplegget var ingen regjeringserklæring, men en inflasjonserklæring.

Under åpningen av valgkampen i Kristiansand sa jeg at det borgerlige alternativ hvilte i tett tåke. Ingen har hittil sett noe borgerlig regjeringsprogram. Sannheten er: Det finnes ikke noe borgerlig regjeringsprogram. De såkalte "samarbeidspartiene" vet ikke hva de vil gjøre sammen. Ved en borgerlig valgseier får vi ikke en regjering, men et forhandlingsutvalg.

Nå etter valgkampen er ikke tåken like tett. Vi har hørt fra både Korvald, Kristiansen, Jakobsen og Jahr. Mellompartiene har presentert sine krav og hjertesaker. De deltar nå aktivt i den borgerlige forvirringen. Tåken er altså lettet, men har bare avslørt at kløftene består. De borgerlige sprik er kommet enda tydeligere fram.

Det er ikke sprik bare mellom de borgerlige partiene - det er også sprik innen dem. Det ser vi i Kristelig Folkepartis kvaler i valget mellom taburetter i regjeringen eller prinsipper i abortspørsmålet. Og vi ser det i Høyres løftepolitikk. Jeg har spurt: Hvordan er det mulig å øke innsatsen på en rekke områder og samtidig skjære skattene ned med 12.5 milliarder. Hvor skal det kuttet på velferdsgodene?

På det første spørsmålet har vi ikke fått svar fordi det ikke finnes noe svar: En kan ikke få mer for mindre.

Høyre vil ikke gi et konkret svar på hvor det skal skjæres. De utfordres nå med full rett av Fremskrittspartiet.

Reagan lovet skattelettelser, mer til forsvaret og mindre til velferd. Vi er dypt uenige, men det er iallfall en klar politikk. Og de var ærlige nok til å si fra på forhånd. Høyre vil skjære ned i forhold til vårt langtidsbudsjett - men de vil ikke si hvor de vil skjære.

Høyre har prøvd å svare: Lavere skatter skal gi økt produksjon og like store statsinntekter - etter hvert. Høyre kan ikke vise til noe land der skattelette har gitt slike resultater.

Så har Høyre prøvd å vri seg unna tallet tolv milliarder - de kaller dette Arbeiderpartiets påstander. Nei, dette er Høyres egne skriftlige utspill - i valgbrosjyrer og

stortingsdokumenter. Vi har regnet med at de var alvorlig ment.

Fremskrittspartiet har lovet 25 milliarder i skattelette. Det er en karikatur sier Willoch - den norske staten er ikke noe internasjonalt storkonsern som bare kan si opp tusener ansatte og sende dem hjem. Det var godt sagt! Høyres forslag er altså halvparten av Carl I Hagens. Hvilken karakteristikk fortjener da de? En halv karikatur?

Økonomi og skatt har dominert valgkampen. Slik måtte det gå med det uholdbare opplegg de borgerlige satset på - pose og sekk, ønskelister og overbud. Det er en hovedkonklusjon av valgkampen: Høyre prøver å opprettholde

illusjonen om at man kan få flere goder for mindre betaling.
Høyre forskrever seg fortsatt i skattepolitikken.

Det er ikke bare i den økonomiske politikken forvirringen er total. De tre partiene har rakt motsatte syn på en rekke spørsmål.

- Noen vil ha mer olje ut av havet, andre mindre,
- Noen vil ha strengere abortlov, andre selvbestemt abort
- de spriker i skattepolitikken, energipolitikken, distriktspolitikken, landbrukspolitikken.

Høyre angriper bo- og driveplikten i konsesjonsloven.
De vil gjøre det enklere for byfolk å eie gårdsbruk.

Dette vil skape en klasse av leilendinger på landsbygda sier Per Borten, Bondelaget - og Senterpartiet.

Ingen kan i dag si om de tre partiene vil samarbeide i en regjering. For om det blir borgerlig flertall, er det ikke valgt en regjering, men et forhandlingsutvalg. Dette forhandlingsutvalget skal så drøfte:

- om de skal danne regjering
- om fordelingen av taburettene
- om hvem som skal bli statsminister
- om fremfor alt: om den politikk som skal føres

Borgerlig regjering vil enten gi ren Høyreregjering eller Høyredominert regjering. De vet det ikke, og vi

vet det ikke. Det eneste vi vet, er at alle som kaller seg borgerlige er villige til å underordne seg Høyre som dirigent for sprikende ønsker og mål. Ja, tilmed Venstre som er uenig i alt Høyre sier og gjør.

En stemme til mellompartiene er en stemme til en Høyrestyrt regjering. De som vurderer å stemme på et av mellompartiene, bør studere Høyres program. Mellompartiene synes å tro at Høyre vil stå med lua i handa og ta imot deres hjertesaker med takk - . Høyre er snart dobbelt så stort som de to andre tilsammen. Det er ikke nødvendig å si noe mer.

Hvordan skal partier med motstridende syn på sentrale saker unngå handlingslammelse - slik vi så det under Borten eller Fällidin?

Et Høyre med en tredjedel av Stortinget bak seg, får ingen enkel styringsoppgave. I mange - svært mange - spørsmål vil den finne 2/3 av Stortinget mot seg. En regjering må være motor, må ha ansvaret og vise ledelse. Når vi får svaret: "Det må stortingsflertallet avgjøre," forkludres den rollen. Det svaret får vi ikke bare i abortpolitikken, men også i oljepolitikken, alkoholpolitikken og i sentrale deler av den økonomiske politikken.

Vi møter en merkelig appell ved dette valget. Den lyder slik: skifte av regjering er bra i seg selv. La oss få et skifte for skiftets skyld. "Tiden er inne" sier Høyre - uten å si til hva. Det blir framstilt som om alle forandringer er forbedringer. De folk som har sluppet til Høyre-regjeringer har lært noe annet.

Selvsagt vil en ny politikk få følger. Selvsagt vil Høyres skattepolitikk gå ut over store grupper. Men vi får ikke vite om det er de eldre, barna, eller de funksjonshemmede som skal få mindre. Når oljemilliarder skal gå i private lommer, må det bli mindre til våre felles formål. Vi vil få større økonomiske forskjeller. Vi vil oppleve ny urettferdighet.

Det er galt å tro at valget ikke betyr noe. Politikk er ikke underholdning. Det er alvorlige realiteter som gjelder vår framtid.

Vi går inn i en vanskelig tid. Minst av alt har vi råd til uklarhet. Arbeiderpartiet vil føre videre den politikk som har gjort Norge til et av de tryggeste og beste samfunn å leve i. Fred, arbeid og fellesskap er våre svar i en vanskelig tid.

LIKESTILLING

Arbeiderpartiet har gjort likestilling til en hovedsak ved dette valget. Vi ser kampen for likeverd og rettferdighet mellom kjønnene som en av de viktigste endringskrefter i vår tid. Denne kampen er en frigjøringskamp. Den kampen er ikke sluttført.

70-årene ble gjennombruddet for kvinnenens likestilling - i arbeidslivet, i lovverket, i politikk og samfunnsliv. Mange av kvinnekravene er kjempet igjennom mot Høyres motstand. Så lenge det var sterk politisk strid - og tradisjon og holdninger måtte endres, var Høyre mot selvbestemt abort. Nå vil 64 prosent beholde selvbestemmelsen. Nå er flertallet i Høyre for. Andre har tatt kampen og

2.

belastningen. Etter flertallet kommer også Høyre som historiens gratispassasjer.

Det samme så vi i likestillingsloven. Først stemmer Høyre ned vårt forslag til likestillingslov. Så lager den såkalte feministgruppa i Høyre en skisse som bygger på Arbeiderpartiets forslag. Vi fremmer så lovforslaget på ny.

Da slutter Høyre seg til. Det er vi glad for. I en valg-brosjyre fra Høyre heter det at Høyres forslag har preget den endelige lovtekst. Det var vel bare halve historien?

Høyre roser seg også av at høyrekvinnen Anna Rogstad var den første kvinnen på Stortinget i 1911. Når ingen arbeiderkvinne var der, har det en enkel forklaring: Arbeiderkvinnene hadde ikke stemmerett i 1911. Det var det Høyre

som forhindret. Høyre kjempet til siste slutt mot kvinners stemmerett - som de hadde kjempet mot stemmerett for menn uten formue og sosial posisjon. Anna Rogstad kunne velges fordi hun hadde formue.

Endelig sier brosjyren at Allelise Høegh "var med på å sette kvinnesak og likestilling på dagsorden i partiet".

Jeg har en kommentar: Det var i 1979 dette skjedde.

A slutte seg til en sak som alt er vunnet, er etter-
nølernes privilegium. Spørsmålet er: Skal vi velge
baktroppen til å lede oss?

Det ferskeste eksempel var da Stortinget i vår behandlet handlingsplanen for likestilling. Mange fagre ord fra Høyre -

men motstand mot flere av de konkrete forslagene - mot kvotering, mot likestillingstilskott, mot kvinnekonsulenter. Ikke noe rart at Høyres feminister sliter med fortolkningskunster etterpå.

I 1977 kalte Langslet det et bedrageri om et parti unnlot å ta standpunkt i abortsaken. Nå er det dette Høyre gjør. Men flertallet - inklusiv Willoch er nå for det Willoch dengang kalte et massivt sammenbrudd av prinsipper.

Abortsaken kan bli avgjørende for en borgerlig regjeringsdannelse. Men la oss ikke glemme selve saken. Det dreier seg om et avgjørende spørsmål for tusener av kvinner.

Alle ønsker færre aborter. Loven har gitt det - tross borgerlige spådommer om det motsatte. Likevel skal loven forandres. Før man kommer fram til den endelige avgjørelsen og kvinners eget ansvar, skal det innføres et system som i praksis vil nærme seg de gamle nemndene. De svake, de som står alene, skal presses. De sterke skal få det som de vil - men også de etter en omgang ydmykelser. Rådgivningen skal være tvunget. De som roper høyest om alle de unødige lover og restriksjoner Arbeiderpartiet har fått i stand, er med på å foreslå nye regler og tvang. Det er kvinner som rammes. Vil norske kvinner finne seg i å være salderingspost ved en borgerlig regjeringdannelse? De vet av erfaring at det er Arbeiderpartiet de kan stole på i likestillingskampen.

Velferdsstaten.

1.

Jeg har sagt tidligere i valgkampen at om vi får en borgerlig regjering til høsten, er det fare for at velferdsstaten vil bli undergravet. Det er to grunner til dette. For det første spriker det så sterkt mellom de borgerlige partier at en regjering må bli handlingslammet i manget viktige spørsmål. De har forskjellige syn:

- i abortsaken
- i skattepolitikken
- i oljepolitikken
- i energipolitikken
- i alkoholpolitikken
- i konsesjonspolitikken

2.

- i distriktspolitikken
- i landbrukspolitikken
- i likestillingspolitikken

Dette er betenkelig i de vanskelige tider vi går imøte - fordi landet nå mer enn noengang trenger en nøktern og fast styring.

Med en regjering som er handlingslammet får vi svekket grunnlaget for velferdsstaten. Høyre har dessuten avgitt store skatteløfter.

I løpet av 1981 er følgende løfter blitt satt frem:

1. Personskatten reduseres med 7 milliarder kroner i løpet av 4 år. (Valgbrosjyre fra Høyre).
2. Bedriftsskattene reduseres snarest på en rekke punkter. (Stortingsdokument: Innst. 0.nr. 59 1980-81).
3. Investeringsavgiften tas bort i løpet av få år. (Kristian Lønningdal, Høyres hovedtalsmann i stortingsdebatten om bedriftsskattene).

Det årlige skattetap av disse forslagene gjennomført fullt ut er ca. 12 milliarder kroner.

4.

Jeg har derfor her ikke tatt med en rekke antydninger og halv-løfter som Høyre også har kommet med. Det gjelder eksempelvis:

- Nedsettelse av arbeidsgiveravgiften (Stortingsdokument Innst. S. nr. 366 1980-81, "Fellesinnstillingen").
- Nedsettelse av bensin- og bilavgiften. (Astrid Gjertsen i samtale med Aftenposten 16. mars).
- Mildere skatteregler for Finnmark. (Rolf Presthus i valgforedrag i Finnmark).
- Forslag om en skatteklasse 3 for barnefamilier med én inntekt. (Høyres valgbrosjyre).

Representanter for Høyre har i årevis systematisk prøvd å få i pose og sekk. Løfter og halvløfter om skattelettelse

har vært avgitt med rund hånd. Samtidig skal det offentlige yde mer på de aller fleste områder.

Willoch forsikrer at økt økonomisk vekst skal løse problemene på noe lengre sikt. Men vi har ingen grunn til å tro at en borgerlig regjering vil kunne gi oss økt økonomisk vekst. Under Borten-regjeringen var veksten lavere, både sammenlignet med perioden før og etter denne regjeringen. I Sverige og Storbritannia har de borgerlige regjeringer såvisst ikke imponert med sin vekstfremmende politikk. Ingen økonomiske teorier tilsier slike resultater av lavere skatter.

Skal skatteløftene innfries, må viktige offentlige ytelser reduseres sterkt i forhold til regjeringens langtidsprogram. Dette er på forhånd lagt nøkternt opp. Også derfor betyr en borgerlig regjering en fare for velferdsstaten.

DYNAMISK SKATTEPOLITIKK OG HØYRES NYE BUDSJETT.

Foran valget i 1965 talte også Høyre mye om dynamisk skattepolitikk. Men da de fikk regjeringsmakt ble det forbausende stille om dette emne. I forbindelse med budsjettet for 1967 spurte Stortingsrepresentant Thor Fossum finansminister Ola Myrvoll i Stortinget om hvor det hadde blitt av "den dynamiske skattepolitikk". Ole Myrvolls svar var dette:

"Jeg kan ikke si at spørsmålet om dynamisk skattepolitikk har vært på dagsorden i Regjeringen".

Willoch deltok som regjeringsmedlem i denne debatten,

men hadde ingen merknader til Myrvolls svar..

Dette illustrerer hvor verdiløs den dynamiske skattepolitikk er i praksis - noe midt i mellom nesten noe og ingenting.

(Stortingsforhandlingene 1966 Em.3.nov.)

En av de unnskyldniger som allerede har vært antydnet for at det kan være vanskelig å gjennomføre Høyres skatteløfter i selve valgperioden, er det forhold at det vil være Arbeiderpartiets Regjering som i oktober legger fram budsjettforslaget for 1982. Det kan derfor være grunn til å minne om at da Bratteli overtok fra Korvald i oktober 1973 så ble budsjettforlsaget for 1974 endret fullstendig på litt over to uker. Totalbalansen ble beholdt men over

60 utgiftsposter endret og skatteopplegget endret med lettelser i inntektsskatten for vanlige lønnstakere på nærmere 500 mill.kr. som ble dekket opp ved økninger i andre skatter og avgifter. Dette var mulig fordi en hadde dyktige og arbeidsvillige embedsmenn og et ferdig og konkret arbeidsprogram for hva Regjeringen skulle gjøre. Om Willoch rykker inn i Regjeringsbygget etter valget, vil han fortsatt finne dyktige og arbeidsvillige embedsmenn. Det vil ikke være de tekniske muligheter som gjør det vanskelig å gjennomføre Høyres skattepolitikk fra og med 1982. Det vil enten skyldes at en del av opposisjonsforslagene er urealistiske slik som skattelettelser på kommunenes bekostning eller fordi en borgerlig

regjering trenger mye mer enn to uker for å forhandle seg fram til en konkret politikk enten forhandlingene skjer innad i Regjeringen eller utenfor den, i Stortinget.

Sikkerhet, avspenning og fred.

Sikkerhet, avspenning og fred er et tema som er livsviktig for oss alle. Vi ser hvordan frykt og uro preger stadig flere mennesker. Rustningskappløpet fortsetter. Den farlige spiralen må brytes. Vi står overfor den alvorligste trussel menneskeheten noen gang har møtt. Derfor stilles det krav til engasjement, nytenkning og aktiv innsats for avspenning, rustningskontroll og nedrustning.

Det er uakseptabelt at supermaktene alene skal ha ansvaret for forhandlingene om atomvåpen i Europa. De

små nasjonene har et ansvar for selv å stille forslag og krav til supermaktene. De må si fra når de finner supermaktenes adferd uakseptabel.

Det er på denne bakgrunn Arbeiderpartiet har reist saken om atomvåpenfrie soner. Det er på denne bakgrunn vi har reagert på president Reagans beslutning om å produsere nøytronvåpenet. Vi kan ikke som Høyre akseptere at dette er et vedtak som ikke vedrører oss. Vi må si fra når Sovjet-Unionen fortsetter å utplassere SS-20-rakettene trass i alle henstillinger.

Arbeiderpartiet har møtt mye kritikk mot forslaget om en atomvåpenfri sone i nordisk område. Arbeiderpartiet

ser atomvåpenproblemene i det nordiske område i sammenheng med atomvåpenproblemene i hele Europa. Derfor har vi satt frem forslaget om å arbeide for en atomvåpenfri sone i nordisk område som en del av arbeidet for å bygge ned atomvåpnene i en større europeisk sammenheng.

Høyre kan være sikker på følgende: Vi kommer ikke til å forholde oss passive i dette arbeidet. Høyres forsøk på å mistenkeliggjøre Arbeiderpartiets motiver vil ikke stoppe oss. Vi vet at det er et sterkt ønske i det norske folk om at reelle nedrustningsforhandlinger skal komme i gang og at det blir opprettet en atomfri sone i vårt område. Drivkraften for Arbeiderpartiet vil være

vårt ansvar for å bidra aktivt til større trygghet.

I arbeidet med en atomvåpenfri sone i det nordiske område vil vi holde nær kontakt med våre allierte. Vi vil ikke føre tosidige forhandlinger med Sovjet-Unionen om våre sikkerhetsordninger. I samråd med våre nordiske naboer vil vi ta sikte på ordninger som vil gi det nordiske området som helhet økt sikkerhet.

Med den diskusjon som fant sted på det nordiske utenriksministermøte i forrige uke er spørsmålet tatt opp i nordisk sammenheng. På dette møtet var det enighet om at utgangspunktet for arbeidet må være de nordiske lands forskjellige sikkerhetspolitiske orientering. Vår

oppgave nå blir å finne ut hvorledes disse hensyn og forutsetninger kan forenes i arbeidet for en atomfri sone.

I Arbeiderpartiet er vi tilfreds med at de borgerlige partier - også Høyre - etterhvert har sluttet seg til vårt initiativ for en atomfri sone. Det er viktig å ha bredest mulig tilslutning til den sikkerhetspolitikk som føres. Arbeiderpartiet har hatt en ledende rolle i det arbeidet i hele etterkrigstiden. Den rollen tror vi landet er best tjent med kan fortsette.

Oljepolitikken.

To hovedpilarer i vår oljepolitikk er:

1. Sterk statlig styring og deltakelse.
2. Moderat utvinningstempo.

Arbeiderpartiet har satt 90 millioner tonn som et passende langsiktig produksjonsmål for olje og gass.

Går vi lenger, kan vår økonomi bli for avhengig av oljen og omstillingene gi for store sosiale kostnader. Går vi lavere, avstår vi fra en velstandsimpuls de aller fleste nordmenn kunne nyte godt av.

2.

De borgerlige spriker. Høyre sier 90 millioner, Kristelig Folkeparti 65-70, mens Senterpartiet og Venstre sier 50. Forskjellen mellom 50 og 90 mill. tonn kan være 20 milliarder i oljeskatt. Det er omlag 20.000 kroner pr. husholdning i året. Vi vet ikke hva borgerlig politikk her skal bli - her som ellers skal det forhandles etter valget.

Uklarheten hos de borgerlige partier gjelder også organisasjonsmønsteret. Høyre vil redusere Statoils rolle og slippe private selskaper mer til.

Høyre sier at Stortinget har for liten styring med Statoil - alt er så farlig med Statoil fordi det er så stort. Men de private selskapene som eventuelt skal overta eierandeler istedenfor Statoil, de har jo Stortinget ingen direkte styring over!

Willoch har i Stavanger uttrykt bekymring over de store privilegier Statoil er tildelt.

Willoch overser fullstendig at enhver konsesjon i en lovende blokk i seg selv er et betydelig privilegium. Statoils andel av Statfjord-feltet alene er anslått til 38 milliarder. Det er etter skatt. Det er ingen grunn til at slike verdier som dette skal overlates til private. Vi trenger disse inntektene til å dekke våre fellesoppgaver.

I sin skrekk for et statseid aksjeselskap, vil Willoch heller gi privilegier til private selskaper. Det er de private selskaper som mottar privilegier når de får eierandeler i samfunnets fellesressurser.

Mener for øvrig Willoch at de ansatte og ledelsen i Statoil vil ta lettere på sine faglige og moralske forpliktelser enn folk i andre bedrifter?

Statoil fremstilles som en gigant, ustyrlig og egenmektig. De utenlandske oljegigantene har over hundre tusen ansatte. Deres filialer i Norge er større enn Statoil. Men Høyre

er ikke videre opptatt av av størrelsen på disse gigantkonserner. Denne spesielle omtanke har Høyre bare for det statlige oljeselskap som er under løpende folkevalgt kontroll.